

Arrest

nr. 109 205 van 6 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat A. PIROTTE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 februari 2013 toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 februari 2013 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 30 april 2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een Pashtoun van origine te zijn. U verklaart heel uw leven met uw ouders, twee broers en één zus te hebben gewoond in het dorp Faizo - ook wel Alikhel genoemd - gelegen in het district Jalrez in de provincie Maidan Wardak.

Ten tijde van het talibanregime was uw vader bevriend met talibancommandant S.(...) R.(...). Uw vader was tevens zijn chauffeur, doch hij was geen talib. Wanneer de Amerikaanse troepen Afghanistan binnenvielen vroeg S.(...) R.(...) uw vader één Zikoyat, een wapen om helikopters neer te halen, te verbergen. Uw vader stemde hiermee in. S.(...) R.(...) vertrok vervolgens naar Pakistan.

In 2005 gaf uw vader de Zikoyat in het kader van het ontwapeningsprogramma af aan de Afghaanse autoriteiten.

Op een dag kwamen taliban naar uw vader. In naam van S.(...) R.(...) vroegen de Zikoyat terug. Uw vader zei hen dat hij het wapen aan de overheid heeft gegeven. De talibs geloofden dit niet. Ze verdachten uw vader ervan het wapen te hebben verkocht of het wapen niet aan hen te willen geven. Hierna gingen de taliban weg.

Tien dagen later, meer bepaald in Jauza 1391 (mei-juni 2012) staken de taliban jullie garage en jullie auto in brand. Vervolgens kwamen ze naar uw woning en namen ze uw vader mee. Ze dachten dat uw vader het wapen had verkocht en met de opbrengst de auto had gekocht.

Hierna ging u naar de dorpsouderen. Ze raadden u aan om klacht in te dienen bij de provincieraad. Twee dagen later ging u hier naartoe. Op de provincieraad zei men u dat ze niets voor u kunnen doen en adviseerden ze u om contact op te nemen met de veiligheidsdiensten. Dit deed u. Hier werd gezegd dat ze enkel iets kunnen ondernemen als u concrete namen kunt geven.

Een maand na de ontvoering van uw vader werd u door de taliban op straat tegengehouden. Ze zeiden u dat uw vader hen had verraden en dat u zijn fout kon rechtzetten door hen te vervoegen.

Een dag later ontving u een dreigbrief van de taliban waarin vermeld werd dat uw vader hun wapen had verstopt en dat u zich bij hen moest aansluiten en het wapen proberen terug te vinden.

Twee dagen later heeft u met behulp van een smokkelaar Afghanistan verlaten. Na een drietal maanden onderweg te zijn geweest, kwam u in België aan waar u de volgende dag - met name op 8 februari 2013 - een asielaanvraag indiende.

Sinds uw vertrek hebben de taliban aan uw broer K.(...) gevraagd waar u was. In geval van een terugkeer vreest u te worden vermoord door de taliban. Omwille van het feit dat uw vader de laatste vijf à zes maanden voor zijn ontvoering chauffeur was voor parlamentslid A.(...) A.(...) D.(...), bent u van mening dat S.(...) R.(...) denkt dat uw vader hem heeft verraden en voor de overheid werkt.

U legt volgende documenten neer: uw taskara (identiteitsdocument), twee badges van uw vader, een brief van de dorpsouderen, een dreigbrief van de taliban, een klacht van de provincieraad, een brief van commandant S.(...) A.(...) en een brief van A.(...) A.(...) D.(...).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u uw asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Te eerste dient te worden gewezen op uw onderlinge inconsistente verklaringen betreffende het tijdstip van de ontvoering van uw vader en uw vertrek uit Afghanistan. Zo stelt u dat uw vader in de maand Jauza 1391 - dit is tussen 31 mei en 20 juni 2012 (zie administratief dossier) - werd meegenomen door de taliban (CGVS, p. 3). Ook stelt u dat hij in de lente werd meegenomen en dat u één maand na de ontvoering van uw vader uit Afghanistan bent vertrokken (CGVS, p. 3). Meer bepaald verklaart u dat u eind Saratan – deze maand loopt van 21 juni tot 21 juli 2012 (zie administratief dossier) - Afghanistan heeft verlaten (CGVS, p. 10). Echter, u stelt ook dat u vijf maanden voor het gehoor op het CGVS uw woning heeft verlaten (CGVS, p. 3). Gezien dit gehoor op 8 april 2013 plaatsvond, impliceert dit dat u in november 2012 Afghanistan zou hebben verlaten. Bovendien verklaart u een drietal maanden onderweg naar België te zijn geweest en de dag na uw aankomst in België een asielaanvraag te hebben ingediend (CGVS, p. 10). Aangezien u op 8 februari 2013 uw asielaanvraag heeft ingediend, brengt dit met zich mee dat u rond eind oktober/begin november 2012 Afghanistan zou hebben verlaten. Deze vaststelling is niet verenigbaar met uw eerdere verklaring als zou u eind Saratan (juni/juli) Afghanistan hebben verlaten. Gezien de ontvoering van uw vader en uw vertrek uit Afghanistan ingrijpende gebeurtenissen zijn, mag er van u verwacht worden dat uw opeenvolgende verklaringen hieromtrent gelijklopend zijn.

Bovendien moet gewezen worden op twee tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen die u in de vragenlijst voor het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft laten optekenen enerzijds, en uw verklaringen voor het CGVS, anderzijds. Zo stelt u in de vragenlijst dat S.(...) R.(...) uw vader

een hele hoop Zikoyat-wapens had gegeven (vragenlijst CGVS, p. 4), terwijl u voor het CGVS verklaart dat het slechts één Zikoyat betrof (CGVS, p. 9 & 13). Ook liet u in de vragenlijst optekenen dat u verschillende dreigbrieven heeft ontvangen (vragenlijst CGVS, p. 4), terwijl u voor het CGVS stelt dat u slechts één dreigbrief van de Taliban heeft ontvangen (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met bovenstaande vastgestelde tegenstrijdigheden, ontkent u dit bij de Dienst Vreemdelingenzaken te hebben gezegd (CGVS, p. 16 & 17). Deze poging tot verklaring is onafdoende. Immers, in het begin van het interview voor het CGVS heeft u verklaard dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was verlopen (CGVS, p. 2). Bovendien heeft u de betreffende vragenlijst voor akkoord ondertekend (vragenlijst CGVS, p. 5).

Volledigheidshalve dient er op gewezen te worden dat u zich een jongere leeftijd aanmeet dan degene die u werkelijk heeft. Waar u zich op het moment van uw asielaanvraag op 8 februari 2013 en op het moment van uw gehoor op 8 april 2013 (CGVS, p. 3) 17 jaar verklaarde, wees een leeftijdsonderzoek op 1 maart 2013 uit dat u minstens 21,3 jaren oud was. De door u neergelegde taskara waarin vermeld staat dat u op de eerste van de elfde maand 1374 - of 21 januari 1996 (zie administratief dossier) - geboren bent, kan geenszins uw door middel van een medisch onderzoek vastgestelde leeftijd wijzigen. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg wordt vermoed dat de door u neergelegde taskara geen authentiek document is. Bovenstaande vastgesteld leeftijdsverschil wijst erop dat u door het aannemen van een jongere leeftijd het de Belgische asielinstanties wilt bemoeilijken een duidelijk zicht te krijgen op uw werkelijke nood aan bescherming.

Uit dit alles dient te worden besloten dat aan uw vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio.

Er dient vastgesteld te worden dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor mannelijke alleenstaanden de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een alleenstaande volwassen man (CGVS, p. 4). Ook moet worden opgemerkt dat u 10 jaar naar school bent gegaan en dat u de twee landstalen van Afghanistan - met name Dari en Pashtou - spreekt, evenals een beetje Engels (CGVS, p. 4). Dit zal uw integratie in Kabul bevorderen, evenals zal het uw kansen op de arbeidsmarkt aanzienlijk verhogen. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u uit een allesbehalve onbemiddelde familie komt. Zo blijkt 10.000 van de benodigde 15.000 dollar voor uw reis afkomstig te zijn van de spaargelden van uw ouders (CGVS, p. 10). Bovendien bezitten uw ouders een koe en vier jerib grond, waarvan ze de melk en de appeloogst verkopen (CGVS, p. 3 & 4). Ook uw vier ooms en de twee echtgenoten van uw tantes bezitten gronden (CGVS, p. 6 & 7). Daarenboven moet worden opgemerkt dat u reeds een beetje bekend bent met Kabul. Immers, u ging af en toe met uw vader naar de hoofdstad om inkopen te doen voor grote feesten (CGVS, p. 14). Daarnaast dient opgemerkt dat u blijkbaar voldoende zelfstandig en initiatiefrijk bent om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Bijgevolg moet u redelijkerwijs in staat zijn om in Kabul een nieuw leven te beginnen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiële karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de

vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Wat betreft de twee badges van uw vader, een brief van de dorpsouderen, een dreigbrief van de taliban, een klacht van de provincieraad, een brief van commandant Sher Ali en een brief van Abdul Akhmad Durani moet worden opgemerkt dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd), blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze een geloofwaardig en coherent asielrelaas ondersteunen, hetgeen in casu niet het geval is. Uw taskara werd reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), en van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker formuleert zijn grieven als volgt:

"Overwegende dat de bestreden beslissing stelt er een inconsistentie zou zijn over het moment waarop eiser zijn land zou verlaten hebben. Enerzijds zegt eiser dat zijn vader in Jauza 1391- dit is in juni 2012 - werd meegenomen door de taliban. Eiser stelt ook dat zijn vader in de lente werd meegenomen en dat hij 1 maand na de ontvoering uit Afghanistan zou vertrokken zijn — eind Saratan (juli 2012)

Eiser stelt echter ook dat hij 5 maanden voor zijn verhoor zijn woning verlaten heeft en dat hij een 3tal maanden onderweg was alvorens een asielaanvraag in te dienen (op 8 februari 2013). Wanneer men zou terugtellen zou dit willen zeggen dat eiser Afghanistan verliet in oktober;

Dat dit gewoon een fout is, eiser was niet gefocust op het tijdsverloop of de chronologie, misschien dat eiser in de war was of dat hij zich vergist heeft;

Hoe dan ook, er dient te worden vastgesteld dat het hier maar een verschil van een paar maanden betreft!

Dat dit argument niet weerhouden kan worden en het CGVS hier onterecht een enorme waarde aanhecht zonder zit zelf duidelijk uit te klaren!

Overwegende dat de bestreden beslissing vaststelt dat eiser op DVZ zei dat S.(...) R.(...) zijn vader een hele hoop Zikoyat wapens had gegeven terwijl eiser op het CGVS verklaarde dat het maar om 1 wapen ging;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser op DVZ liet noteren dat hij verschillende dreigbrieven ontving terwijl hij op het CGVS zei dat hij maar 1 dreigbrief kreeg;

Dat het CGVS stelt dat dit tegenstrijdigheden zijn alhoewel eiser ontkende dat hij dit zou gezegd hebben op DVZ;

Dat er in de vragenlijst staat dat ze "dreigbrieven kregen" maar dat eiser daarna spreekt of "ik krijg een dreigbrief" en dat het CGVS aldus niet eenduidig kan vaststellen dat eiser zou verklaart hebben op DVZ dat hij "dreigbrieven" kreeg;

Dat eiser 1 dreigbrief kreeg met verschillende dreigementen en de tolk hierdoor wellicht in het meervoud noteerde;

Hoe dan ook, dat dit een constant probleem is en dit niet aan eiser kan worden verweten;

Dat het vaak gebeurt dat asielzoekers wordt gezegd dat zij hun asielrelaas beknopt moeten weergeven en dat er hier zeer vaak fouten in sluipen;

Dat huidig raadsman genoodzaakt is om deze DVZ vragenlijst te overlopen ter voorbereiding van het verhoor en hier niet zelden fouten uithaalt;

Dat, als raadsman hier geen fouten uithaalt, de weergave vrij kort is en er vervolgens aan eiser wordt verweten dat hij "essentiële informatie" niet vertelde;

Dat het, volgens raadsman, wachten is op een veroordeling van België in de manier waarop het dit stuk van de asielprocedure regelt daar er geen enkele aanwezigheid is van een raadsman en de raadsman vaak pas wordt aangesteld nadat cliënten reeds bij DVZ zijn geweest;

Dat er, op dit stuk van de procedure, aldus geen enkele controle is door een raadsman, door personen die — volgens het UNHCR handbook — zich steeds in een kwetsbare positie bevinden (kandidaat — asielzoekers);

Dat het CGVS niet de waarheid in pacht heeft en onmogelijk verregaande conclusies kan trekken uit het feit dat op de vragenlijst sprake is van "meerdere wapens" daar eiser helemaal niet kan herinneren over "meerdere wapens" gesproken te hebben aangezien het maar over 1 wapen ging. Eiser herinnert zich wel zeer duidelijk dat hij het over dit ene wapen had en hij hiervan duidelijk de het type "Zikoyat" vermeldde;

Dat dit argument aldus niet kan weerhouden blijven;

Overwegende dat de bestreden beslissing stelt dat eiser zichzelf een jongere leeftijd aanmat dan hij een medisch onderzoek zou blijken te hebben;

Dat het hier een "klassiek geval" betreft van een Afghaanse asielzoeker;

In Afghanistan worden geboortedata niet opgenomen in registers. Dit is eigen aan de Afghaanse cultuur. Daar draait het allemaal om familiebanden en de registers zijn ook op die wijze ingericht: op basis van de samenstelling van de verschillende families in het dorp.

Het is dan ook niet abnormaal dat eiser zijn leeftijd niet kent. De meeste Afghanen kennen hun leeftijd niet. Eiser herinnert nog de dag dat hij zijn kaart ging halen en eiser aan zijn moeder vroeg hoe oud hij was. Zijn moeder zei hem dat ze zelf niet wist hoe oud hij was. Ze herinnerde alleen maar dat een bepaalde persoon aan de macht was toen eiser geboren werd.

Toen men eiser zijn leeftijd vroeg toen hij voor zijn kaart ging, vertelde hij dit. De man zei cdeze persoon was zoveel jaar geleden aan de macht en was ongeveer 4 jaar aan de macht, dus je leeftijd zit tussen deze bepaalde marge. Aangezien eiser er jong uitzag koos men de jongste leeftijd binnen de marge.

Dat eiser aldus niet gelogen heeft over zijn leeftijd maar alleen zei wat hij wist over zijn leeftijd;

Dat dit argument aldus niet kan weerhouden blijven;

Overwegende dat rest de bestreden beslissing vervolgens concludeert dat aan de vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht zodat hem noch de vluchtenlingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend, dit mede omdat hij zich maar in Kaboul met vestigen;

Dat eiser ook aangaf dat zijn familie niet rijk was maar dat eiser zijn reis betaalde met het spaargeld dat hij had en hij si bij al zijn vrienden, familie en kennissen om hulp is gaan vragen; De Taliban brandde immers eiser zijn huis af;

Dat het CGVS aldus onmogelijk kan stellen dat eiser in staat is om veel geld te verzamelen en hij zich dus zomaar in Kabul kan vestigen. Kabul is zeer duur en eiser zal daar helemaal niet kunnen overleven!

De rest van de motivering (1,5 paginas) is een standaard copy-paste van de motivering waarom de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend;

Dat, met andere woorden, slechts % pagina gemotiveerd wordt om aan te tonen dat er aan eiser zijn vluchtmotieven geen geloof gehecht kan worden.

Op die dat dik half blad vinden we slechts 3 argumenten terug: (1) De vertrekdatum van eiser uit Afghanistan is onduidelijk (2) er zouden tegenstrijdigheden zijn tussen de vragenlijst op DVZ en de verklaringen op het CGVS omdat het maar om 1 wapen en 1 dreigbrief gaat (CGVS) en niet meerder (DVZ) (3) dat eiser gelogen heeft over zijn leeftijd

Dat dit een zeer zwakke argumentatie is die geen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van eiser, zoals hoger uiteengezet;

Dat het wel lijkt alsof eiser geen enkele moeite gedaan heeft om het asielrelaas van eiser grondig te onderzoeken;

Dat het CGVS dus eigenlijk op geen enkel moment vaststelt dat het asielrelaas van eiser op zich ongeloofwaardig is;

Inderdaad, de bestreden beslissing vermeldt wél dat er aan de vluchtmotieven geen geloof gehecht kan worden maar beargumenteerd dit op generlei wijze (buiten (1) de incorrecte leeftijd — die bij elke jonge Afghaan voorkomt en dus niet weerhouden kan worden, (2) de problemen met de vragenlijst — die bij elk asioldossier voorkomen, waarbij het bovendien onduidelijk is wat eiser over de dreigbrieven/brief verklaarde op DVZ en (3) de vertrek datum van eiser).

Dat het een rechtstaat onwaardig is dat een beslissing op dergelijke wijze gemotiveerd wordt, waarbij — vervolgens — 1,5 standaard motivering aangeplakt wordt om geen vodge van slechts 2 kantjes af te leveren als beslissing;

Dat niet enkele de pagina's een doom in het oog zijn van elke rechtszoekende, maar ook de inhoud ervan en dan vooral de gebrekkige motivering;

Dat eiser ervan overtuigd is dat de hooggeëerde Raad niet anders kan dan de bestreden beslissing te vernietigen omwille van een gebrekkige motivering;

Dat eiser ervan overtuigd is dat de hooggeëerde Raad niet anders kan dan de bestreden beslissing te vernietigen omwille van het feit dat het CGVS op basis van de aangehaalde argumenten niet kan besluiten tot de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas;

Dat de hooggeëerde Raad bijna niet anders kan dan de bestreden beslissing te vernietigen daar er geenszins uit de bestreden beslissing lijkt dat er een diepgaand onderzoek geweest is van het asioldossier van eiser;

Er dient te worden verwezen naar de nota van de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties over "Burden of proof in refugee claims". In de eerste plaats mag het duidelijk zijn dat het algemeen principe wordt aangenomen dat "wie iets beweert dit ook moet bewijzen".

Evenwel zegt deze nota letterlijk "credibility is established where the applicant has presented a claim which is coherent and plausible, not contradicting generally known facts , and therefore is, on balance, capable of being believed"

Met andere woorden, een coherent asielrelaas is op zichzelf al voldoende om de feiten geloofwaardig te achten als men redelijkerwijze geen ander bewijzen kan voorleggen.

In de eerste plaats blijkt het CGVS niet in staat te stellen dat eiser zichzelf heeft tegengesproken. Nergens in de beslissing wordt daarvan ook maar enig correct voorbeeld gegeven.

In de tweede plaats dient te worden vastgesteld dat eiser geen verklaringen heeft afgelegd die manifest tegenstrijdig zijn met andere verklaringen.

In de derde plaats kan het CGVS nergens feiten aanhalen die manifest strijdig zijn met het asielrelaas van eiser.

In de vierde plaats interpreteert het CGVS de feiten op zulke manier dat deze haar eigen verhaal bevestigen (het CGVS laat uitschijnen dat er sprake is van een tegenstrijdigheid zonder dit eerst uit te klaren).

In de vijfde plaats dient benadrukt dat de verklaringen van eiser coherent en plausibel zijn. Het mag duidelijk zijn dat deze verklaringen niet haaks staan op enige algemeen geweten informatie.

Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat de eisers wel degelijk een correct en geloofwaardig verhaal heeft. Het CGVS motiveert haar beslissing duidelijk eenzijdig en houdt geenszins rekening met de concrete situatie van eiser.”

Per aangetekend schrijven van 26 juli 2013 maakte verzoeker foto's en een usb-stick over aan de Raad.

2.2. De Raad merkt op dat voor zover in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 52 van de vreemdelingenwet, het middel juridische grondslag mist. *In casu* kan de schending van artikel 52 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden opgeworpen aangezien de weigeringsbeslissing niet is gestoeld op één van de gronden die in dit wetsartikel zijn opgenomen.

2.3. Het aangevoerde artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, is gestoeld op de vaststelling dat verzoeker onderling inconsistente verklaringen heeft afgelegd over het tijdstip waarop zijn vader werd ontvoerd en het tijdstip van zijn vertrek uit Afghanistan. Verder wordt gewezen op twee tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken en deze die hij had afgelegd op het Commissariaat-generaal over de hoeveelheid wapens die zijn vader in bewaring had gekregen en over het aantal dreigbrieven dat verzoeker van de Taliban had ontvangen. Verder wijst de commissaris-generaal erop dat verzoeker zich een jongere leeftijd had aangemeten waarbij wordt vermoed dat de neergelegde taskara geen authentiek document is. Uit dit alles blijkt de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas waardoor verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing gesteld dat redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker zich, gezien zijn profiel, in de hoofdstad Kabul kan vestigen en dat er in Kabul actueel voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van het intern gewapend conflict. Tenslotte stipt de commissaris-generaal aan dat de door verzoeker neergelegde documenten, gelet op de beperkte bewijswaarde van documenten uit Afghanistan, de beslissing niet kunnen wijzigen.

2.5. Van een asielzoeker kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot bescherming, van bij het begin van de procedure in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, 205). In het bijzonder kan worden verwacht dat verzoeker belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker niet meer juist weet wanneer hij Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker situeert dit op het einde van "Saratan", dus ongeveer midden in de maand juli 2012 (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 10), waarbij hij verklaarde dat zijn vader sinds "Jauza", wat overeenstemt met de maand juni, vastzit bij de Taliban en dat hij één maand na deze gebeurtenis vertrokken is (*Ibid.*, p. 3). Anderzijds verklaarde verzoeker dat hij tot 5 maanden voor het gehoor (in april 2013) bij zijn gezin in Afghanistan heeft gewoond (*Ibid.*, p. 3), waardoor hij pas in het najaar van 2012 zou zijn vertrokken. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij zich gewoon vergist heeft en dat het slechts een verschil van een aantal maanden betreft. Het louter minimaliseren van deze incoherente verklaring volstaat echter niet om deze op te heffen. De commissaris-generaal kon op grond van de weinig coherente verklaringen over het moment waarop verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten, wel degelijk twifelen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

2.6. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker uitdrukkelijk verklaarde dat zijn vader van S.R, een commandant van de Taliban, "een hele hoop grote wapens" in bewaring kreeg (stuk 13, Vragenlijst DVZ, 14 maart 2013, p. 4), terwijl hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal

meermaals bevestigde dat het slechts om één enkel wapen ging (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 9); p. 13). Ook verklaarde verzoeker dat ze dreigbrieven ontvingen van de Taliban om de wapens terug te geven en dat hij na de ontvoering van zijn vader zelf een dreigbrief ontving waarbij hij werd opgeroepen om met hen samen te werken (stuk 13, Vragenlijst DVZ, 14 maart 2013, p. 4). Op het Commissariaat-generaal opperde verzoeker dat hij slechts één dreigbrief had ontvangen (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 16). In zijn verzoekschrift verduidelijkt verzoeker dat hijzelf slechts één dreigbrief had ontvangen, waardoor er geen tegenstrijdigheid bestaat. De Raad treedt verzoeker op dit punt gedeeltelijk bij omdat de vraag tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal inderdaad niet duidelijk werd geformuleerd. Het blijft echter onduidelijk waarom verzoeker dit tijdens het gehoor niet vermeldde, niettegenstaande de dossierbehandelaar hem nadrukkelijk vroeg hoeveel dreigbrieven hij had ontvangen en hem wees op het feit dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken melding had gemaakt van verschillende dreigbrieven (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 16). Verzoeker ontkende tijdens zijn gehoor nochtans botweg dat hij ooit zou hebben gezegd dat er meerdere dreigbrieven waren, waardoor de huidige nuancering van verzoeker bezwaarlijk kan overtuigen. Een verduidelijking achteraf van zijn verklaringen volstaat niet. Verzoeker had deze verduidelijking immers reeds kunnen geven tijdens het gehoor (cf. RvS 3 maart 2000, nr. 85.818). Bovendien stipt de Raad aan dat de vragenlijst die op de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld, aan verzoeker in het Dari werd voorgelezen en hij deze ondertekende waarbij hij bevestigde dat zijn verklaringen met de werkelijkheid overeenstemden. De vastgestelde tegenstrijdige om minstens weinig consistente verklaringen doen ernstige vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van de ingeroepen vervolgingsfeiten.

2.7. Het algemene *a posteriori*-betoog van verzoeker dat het zeer vaak voorvalt dat er fouten sluipen in de vragenlijst die bij de Dienst Vreemdelingenzaken wordt opgesteld en dat er geen raadsman bij wordt betrokken, waardoor het slechts wachten zou zijn op een veroordeling van België wegens de wijze waarop dit deel van de procedure wordt geregeld, doet geen afbreuk aan de concrete vaststellingen van de commissaris-generaal. Er kan overigens niet worden ingezien waarom verzoeker die thans lijkt te beweren dat hij de vragenlijst samen met zijn raadsman heeft overlopen, bij aanvang van het gehoor te kennen gaf dat het gehoor bij DVZ goed verlopen was en dat hij alle redenen had verteld die aanleiding hadden gegeven tot zijn vertrek (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 2), indien de antwoorden in de vragenlijst werkelijk onjuiste gegevens zouden bevatten.

2.8. Wat de leeftijd van verzoeker betreft, merkt de Raad op dat het weinig geloofwaardig overkomt dat verzoeker initieel verklaarde dat hij geboren was op 28 februari 1996 (stuk 15, bijlage 26) en tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal 2 maanden later hoegenaamd niet meer weet wanneer hij geboren is en enkel vermoedt dat hij 17 jaar oud is (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 3). Bovendien legde verzoeker die gedurende 10 jaar school zou hebben gelopen (*Ibid.*, p. 4) tijdens het gehoor een taskara voor waarop zijn geboortedatum (21 januari 1996) uitdrukkelijk vermeld staat (stuk 16, Documenten, taskara), waardoor van hem verwacht zou mogen worden dat hij hierover minstens op dat moment duidelijke verklaringen kan afleggen. Ter terechtzitting beweert verzoeker dan weer dat er op zijn taskara stond dat hij 15 jaar oud was. In elk geval blijkt uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek, waartegen verzoeker geen vernietigingsberoep bij de Raad van State heeft ingediend, dat hij minimaal 21,3 jaar oud is (stuk 11, beslissing leeftijdsonderzoek, 4 maart 2013). Indien verzoeker werkelijk geen zekerheid zou hebben over zijn leeftijd, zoals hij thans beweert, dient hij dit van bij aanvang van de procedure mee te delen en hierover geen misleidende en uiteenlopende informatie te verstrekken. Door zijn uiteenzetting in zijn verzoekschrift over de wijze waarop zijn "kaart" werd opgesteld en de afwezigheid van gegevens in Afghanistan, relativeert verzoeker trouwens zelf in belangrijke mate de bewijswaarde van de neergelegde taskara en heft hij de onduidelijkheid over zijn werkelijke leeftijd niet op, hetgeen zijn algehele geloofwaardigheid fundamenteel ondermijnt.

2.9. Op grond van wat voorafgaat kon de commissaris-generaal rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, waardoor verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas kan verzoeker zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers loutere affirmaties dat er slechts 3 argumenten kunnen worden teruggevonden en dat het lijkt alsof geen moeite werd gedaan om het asielrelaas grondig te onderzoeken hetgeen volgens hem een rechtsstaat onwaardig is en zijn verwijzing naar de nota van het UNHCR over de bewijsvoering in asielzaken, zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas te herstellen. Bovendien houdt verzoeker ten onrechte vol dat hij zichzelf nooit zou hebben tegengesproken en dat zijn verklaringen coherent en plausibel zijn, terwijl uit bovenstaande overwegingen duidelijk blijkt dat het tegendeel het geval is.

2.10. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij zich in de hoofdstad Kabul kan hervestigen. Op grond van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet, zoals recent gewijzigd door de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijke welzijn (B.S, 22 augustus 2013), is er geen behoefte aan bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt, waarbij rekening gehouden dient te worden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. Omwille van verzoekers profiel als volwassen alleenstaande man die scholing heeft genoten en beide landstalen spreekt (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 4) waarvan gebleken is dat hij reeds minimaal bekend is met de stad Kabul omdat hij zijn vader wel eens vergezelde (*ibid.*, p. 14) en die door zijn initiatief om naar Europa te vluchten te kennen heeft gegeven dat hij zich in een voor hem vreemde gemeenschap kan handhaven, zou een dergelijke hervestiging geen onoverkomelijke problemen mogen opleveren. Uit de verklaringen van verzoeker kan bovendien worden afgeleid dat hij behoort tot een familie die over “*genoeg*” gronden beschikte aangezien zijn moeder thans leeft van de opbrengst van de appeloogst en de verkoop van de melk van hun koe, hetgeen hen jaarlijks 4000 dollar winst oplevert (stuk 4, gehoorverslag CGVS, 8 april 2013, p. 3-4). De reis van verzoeker uit Afghanistan werd trouwens gefinancierd door middel van spaargelden (10 000 dollar) van zijn ouders, waardoor hij ook financieel in staat moet worden geacht om in Kabul een nieuw leven op te bouwen. Ter terechtzitting beweert verzoeker dat het leven in Kabul te duur is, maar hij staft deze bewering niet in het minst met concrete gegevens. De stelling van verzoeker in zijn middel, dat zijn familie niet rijk is, vindt geen steun in zijn verklaringen. Ook de ongestaafde bewering dat zijn huis door de Taliban zou zijn afgebrand, vindt evenmin steun in de documenten die aan de Raad werden voorgelegd. Met zijn blote beweringen slaagt verzoeker er niet in het redelijk karakter van het voorgestelde vluchtalternatief aan het wankelen te brengen.

2.11. Met betrekking tot de foto's en de usb-stick, die per aangetekend schrijven van 26 juli 2013 aan de Raad werden overgemaakt, wijst de Raad erop dat de bewijswaarde ervan zeer gering is aangezien uit de foto's niet kan worden opgemaakt in welke omstandigheden deze werden genomen en wie erop figureert. Hetzelfde geldt voor de video-opnames van de kidnapping van zijn vader. De Raad stipt trouwens aan dat het bijzonder merkwaardig is dat er van deze dramatische gebeurtenissen foto- en video-opnames zouden bestaan, terwijl verzoeker daar nooit eerder tijdens de procedure gewag van heeft gemaakt. Ter terechtzitting beweert verzoeker dat deze beelden door de Taliban zelf werden gemaakt op vraag van de familie van verzoeker die wilden weten of de vader van verzoeker nog in leven was. De verwerende partij repliceert ter terechtzitting dat zij deze gang van zaken erg bevreemdend vindt. Gelet op de weinig geloofwaardige verklaringen van verzoeker over bepaalde elementen van de voorgehouden vervolgingsfeiten, kan bezwaarlijk worden aanvaard dat op de plots opgedoken media, de kidnapping van zijn vader te zien zou zijn. De beelden kunnen trouwens onmogelijk worden gedateerd, waardoor minstens het vermoeden rijst dat één en ander in scène is gezet.

2.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN